

In lockdown met de kat

Van Betty de Wit verschenen ook:
Wat vertel je me nou, gebeurde en bedachte verhalen (2019)
Parelend (gedichtenbundel 2014)
Juweeltjes (gedichtenbundel 2013)

December 2020

Copyright: overname en/of vermenigvuldiging alleen in overleg:
bettydewit1930@gmail.com

Illustraties: Alijt Emmens, www.alijt.nl

Redactie: Hermien de Wit; opmaak: Roel Timmerman

Druk: Bravenewbooks.nl

In lockdown met de kat

Verhalen van een 90-jarige columnist

Betty de Wit

Inhoud:

Voorwoord

Deel 1: In lockdown met de kat *10*

Deel 2: De tijd van toen *62*

Deel 3: Er op uit met de caravan *92*

Deel 4: Hoe verzin je dat? *120*

Voorwoord

"Wat een heerlijk mens", schreef verslaggever Frieda Fennell aan mij, na afloop van een interview met Betty de Wit voor de Harderwijker Courant. Dat is ook wel te lezen in alle columns die ik van mevrouw De Wit heb mogen ontvangen, of wellicht mag ik Betty zeggen. Want door de columns te lezen, is het net of ik deze 90-jarige inwoner van Harderwijk al behoorlijk ken.

Haar columns zijn wekelijks raak, precies zoals wij een column voor de Harderwijker Courant willen hebben: een knipoog naar de actualiteit, de nodige zelfspot en toegankelijk voor een breed publiek.

Voor een gratis huis-aan-huisblad is Betty een geschenk. Wat begon als een tijdelijk item tijdens de eerste lockdown, is een vast ingrediënt geworden voor onze lezers. Meestal achter in de krant, niet omdat de columns minder relevant zijn, maar als toetje, zodat de lezer de krant met een glimlach dichtslaat.

Het interview dat Frieda Fennell had afgenomen, kon ze niet kwijt in een halve pagina. Ze vroeg aan mij om voor één keer een hele pagina te mogen schrijven. Een hele pagina over één onderwerp is namelijk best uitzonderlijk. Natuurlijk kon ik geen nee zeggen. Na het interview geredigeerd te hebben, had ik ook geen spijt van mijn keuze. Een prachtig boeiend, paginagroot verhaal vol leesplezier. Ook de lezers van dit boek wens ik veel leesgenot. En dat ze zo kennis mogen maken met een heerlijk mens.

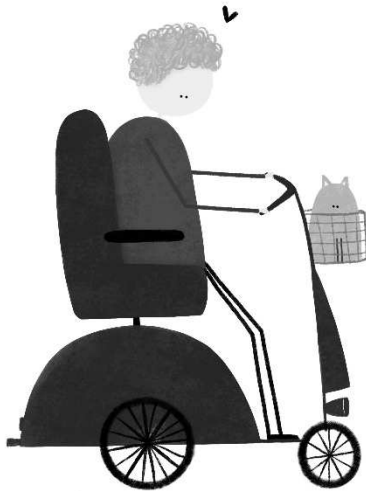
Benjamin Terpstra,
eindredacteur de Harderwijker Courant

Deel 1: In lockdown met de kat

Columns in coronatijd 2020

Huiselijk geweld

Nee, het valt niet mee om deze coronacrisis door te komen. Als 89-jarige breng ik de dagen door met mijn kat. Ik maak en verstuur mooie kaarten en schrijf af en toe een gedicht. Maar de dagen blijven saai en duren lang.

De mensen vergeten me niet. De telefoon gaat voortdurend. Ik heb soms geen tijd om mijn koffie op te drinken. Weer gaat de telefoon, weer mijn koffie koud.

Maar 's avonds keert de rust weer. Mevrouw Poes, een gezellig, rustig beest, komt bij me op schoot en samen kijken we televisie. Dat doen we iedere avond, dus dat hoort zo.

Weer de telefoon, nu belt een dochter en gezellig zitten we te praten. Vertellen elkaar uitvoerig hoe we de dag zijn doorgekomen.

Ineens gaat mevrouw Poes staan, draait zich naar me om en geeft me vijf harde klappen. Volkomen verbluft staar ik naar die kat. Ik voel me als een kind dat een draai om haar oren krijgt. Met open mond kijk ik haar na als ze weg springt en onder de tafel dekking zoekt.

Een dag lang duurt onze ruzie, tot ik de volgende avond vrede met haar sluit.

We moeten toch samen verder.

Alleen

Soms ineens lukt het niet meer, dat alleen opgesloten zitten in je eigen huis vanwege de coronacrisis. Dan moet je er even uit! En dat doe ik dan ook maar. Mijn jas aan, zorgvuldig de sleutels mee en daar ga ik. Mijn scootmobiel in de lift gereden, naar beneden, achteruit er weer uit. Twee deuren met mijn afstand bediening geopend en daar ga ik.

Heerlijk in de frisse lucht, rij ik een blokje om. En ja, daarna moet je toch weer naar binnen. Vergeet ik mijn scoot op langzaam te zetten. Ik rij veel te hard langs de eerste geopende deur, knoert hard tegen de tweede deur, die net tegen de richting in open gaat. Mijn scoot vliegt achteruit tegen de eerste deur. Bevend van schrik zit ik een paar tellen later weer buiten. Mijn stok is uit het mandje gevallen en ligt op straat.

Gelukkig komt een medebewoner me helpen. Hij denkt niet meer aan de anderhalve meter afstand. Hij pakt mijn stok, doet de deuren open en helpt me in de lift. Dank u hartelijk. En daar zit ik even later, trillend weer in mijn stoel. Alleen, niemand met wie ik mijn ellende kan delen. Quarantaine. De tranen zitten me hoog.

Maar dan, langzaam, gaat de kamerdeur open en daar is mijn dochter. Een arm om mij me heen mag niet. Maar wat ben ik blij en dankbaar dat ze er is. Keurig op anderhalve meter afstand kan ik mijn leed delen.

Nou mam, morgenmiddag kom ik weer en dan proberen we het samen opnieuw. Maar de volgende middag durf ik niet, bibberend van angst en narigheid zit ik daar. Gelukkig dringt mijn dochter niet aan. We proberen het een andere keer, het moet eerst wat zakken.

Woensdagmorgen komt ze me halen en het gaat goed. Blij dat ik het toch durfde wagen. Maar ik vergeet mijn zonnebril op te

doen en de zon schijnt fel. Ik zie de oprit van die stoep niet en daar lig ik met scootmobiel en al, languit op straat.

Ook nu zijn er mensen die de anderhalve meter afstand vergeten. Zelf overeind komen kan ik op mijn leeftijd niet, maar zij en mijn dochter hijsen me weer op mijn voertuig. We gaan maar weer terug. Gelukkig gaat de intocht door de deuren deze keer goed.

Verstijfd zit ik later weer in mijn stoel. Gelukkig is mijn dochter er bij en ben ik deze keer niet alleen. Maar of ik nog ooit uit rijden durf? Dat wordt thuis blijven, krijgt minister president Rutte toch zijn zin.

Foto

Die foto van ons koningspaar daar op die grote lege stille Dam. Hoe ze daar staan, samen eer brengend aan de gevallenen uit de Tweede Wereldoorlog. Zij staan daar en wij? We zitten allemaal thuis, binnen. En ik beleef het intens mee.

De grote eenzaamheid, de diepe stilte. 75 jaar vrijheid en toch het nooit kunnen loskomen van 1940-1945. Als meisje van 9 tot 14 jaar heb ook ik die oorlogsjaren meebeleefd. Nooit raak je die angst en beklemming kwijt. Hoe zou het kunnen? In je eigen huiskamer, staat een mof met een geweer op je gericht. Je moeder is er. Ook je broertjes en zusjes, ze zijn er bij, ook bang. Zware soldatenlaarzen stampend door het huis, op zoek naar je vader. Nooit kom je van die herinnering af.

En nu in deze vreselijke coronacrisis tijd? Dezelfde angst en beklemming is er. Maar ook nu zullen we de gevallenen eren, hun wrede dood herdenken! Maar hoe?

En dan is daar de volgende dag op 5 mei de krant met op de voorpagina die foto. De lege foto, alleen ons koningspaar, als buigend voor de pas gelegde krans. Juist de leegte, de verlatenheid op de Dam grijpt me aan. In die ene foto is alles gegrepen, samen gepakt, alle verdriet van de oorlog. Maar juist ook alle ellende van de coronacrisis is gepakt in die ene opname.

Voor mij is dit de foto van het jaar. Het grijpt me aan, om nooit te vergeten.

Máak er wat van

Coronacrisis en alles valt weg. Geen winkels, geen pretparken en zeker geen restaurants. Alles is over en uit. En vooral de oudere mensen zitten binnen. Geen bezoek, geen uitjes, niets om naar uit te kijken. Je zit maar alleen aan tafel, kauwt je eten. Het smaakt je niet.

En dan blijken mensen creatief, ja zelfs vindingrijker dan gedacht. Er komt een folder binnen van een restaurant. Je kunt een compleet diner bestellen, het wordt je thuis gebracht. Zoek maar uit waar je zin in hebt. Maar als ik daar in mijn eentje van moet eten? Daar word ik zielig van, dat kan niet. Dus moet ik zelf óók creatief zijn.

Ik nodig mijn dochter en schoonzoon uit voor een heerlijk diner. De la in de tafel uitgetrokken, zodat er zeker 1,5 meter tussenruimte is. Een mooi, ietwat sjiek tafellaken, de tafel gedekt met drie keer twee borden, het bestek extra opgewreven, een paar kaarsen en een bloemstukje er op. Nog een feestelijk glas rode wijn, dan lijkt het al heel wat.

Kledingvoorschriften heb ik bij de uitnodiging gedaan. Zelf trek ik ook mijn mooiste japon aan. Mijn haren zorgvuldig geborsteld en geföhnd, nog wat make-up spulletjes en dan blijkt dat er zelfs van een 89-jarige nog iets te maken valt. Een zacht muziekje op de achtergrond. Feestelijk!

En zo komt het ook op mijn gasten over. We hebben gezamenlijk een fijne en gezellige maaltijd. En maar praten, en maar praten. Want ik denk haast dat het ‘geen contact hebben’ het zwaarste is.

Computer leed

Midden in het coronacrisistijdperk begeeft mijn computer het. Ik ervaar het als een ramp. Natuurlijk kun je een nieuwe computer of laptop kopen en mijn schoonzoon wil het apparaat wel installeren. Het is trouwens een heel karwei, hij is er zeker twee of drie avonden mee bezig.

Dan blijkt ook nog dat de wifi-router sterk is verouderd. Enfin, ook dat wordt verholpen. Maar oh help, dan blijkt het beeldscherm op deze laptop heel anders dan op mijn oude computer. Waar is de vertrouwde bovenbalk, waar of wat is het plaatje voor opslaan? Hoe vind ik de lettergrootte? Hoe kan ik de printer gebruiken? Noem maar op, echt alles is anders.

Hij, mijn schoonzoon, wil het me wel even leren en dan begint de corona ellende dus. Die anderhalve meter afstand, die doet het hem. Vanaf die afstand kan ik op mijn beeldscherm niets zien. De plaatjes niet, die hij aanwijst en zeker niet wat hij met zijn vingervlugheid op dat scherm doet.

Natuurlijk het zal mijn leeftijd zijn. Maar met mijn nieuwe laptop weet ik niet om te gaan. Ik lees bijvoorbeeld op de doos dat er een Intel core i5 processor in mijn laptop zit, met een werkgeheugen van 8 gigabyte. En mijn nieuwe High End WLAN router zegt dat ie Dual Band is op 2.4 en 5 GHz.

Ik heb denk ik minstens drie weken nodig om deze laatste twee zinnestelsels zelfs maar te begrijpen. Op die oude computer kon ik me zo aardig redden.

Ruimte

Ja, we mogen weer. Het verkeerslawaaï klinkt weer door de straat, de scholen zijn weer geopend. De diepste stilte hebben we doorstaan.

De pedicure is geweest en mijn schoenen zitten weer prettig. Ook de kapster kwam weer bij me aan huis. Zij was wel benieuwd hoe mijn kapsel er uit zou zien. Ze vroeg zich af of ik inmiddels een knoedeltje zou hebben gekweekt. Of met een veelheid van speldjes mijn haren in toom had moeten houden. Haren hebben nu eenmaal de gewoonte om te groeien. Crisis of niet.

Nu, dat viel mee. Eén van mijn dochters heeft halverwege de corona beperking mijn haren gekortwiekt. Zij kon het niet langer aanzien, al die haren voor mijn ogen. Daar heeft ze toen de schaar ingezet. Prettig dat het kort was. Maar mooi? Enfin, nu was de echte kapster er weer en ze heeft haar best gedaan. Een ánder gezicht en zeker een fijn gevoel.

Nu was het niet zo erg dat die haren onverzorgd waren. Immers, er mocht toch niemand bij me binnen komen. En ik had ook huisarrest. Maar eerlijk, als je haar maar goed zit, dat is heel wat waard, je voelt je een ander mens.

Zo zag ik op een gegeven moment een foto van onze koning. Lange wilde haren, solidair met zijn volksgenoten. Wij niet naar de kapper? Dan hij ook niet!

Maar waarom moest ik bij die aanblik nou steeds aan Swiebertje denken? Ik weet het niet!